ISAAC ASİMOV

KULLANILAMAYACAK KADAR KORKUNÇ BİR SİLAH

Karl Frantor manzaranın iç sıkıcı olduğunu düşündü. Alçak bulutlardan hiç dinmeyen bir yağmur yağıyordu. Etrafta çirkin, kızılımsı kahverengi bitkiler her yana doğru göz alabildiğine uzanmaktaydı. Arada sırada bir Seksek Kuşu çılgın gibi tepelerinde kanat çırpıyor, uzaklaşırken de şikâyet edercesine çığlıklar atıyordu.

Karl dönüp Aphrodopolis'in küçücük kubbesine baktı. Venüs'teki en büyük kentti bu.

Adam, «Tanrım,» diye söylendi. «O kubbe bile buradan daha iyi.» Kauçukla kaplanmış bir kumaştan yapılmış olan paltosuna daha sıkı sarıldı. «Tekrar kendi Dünyama dönmek beni çok sevindirecek.»

Ufak tefek bir Venüs'lü olan Antil'e döndü. «Harabelere ne zaman erişeceğiz, Antil?»

Venüs'lü cevap vermedi. Karl, Antil'in kırışık, yeşil yanağından kayan gözyaşını farketti. Venüs'lünün bir lemürünkine benzeyen iri gözlerinde yaşlar ışıldıyordu. Antil'in yumuşak bakışlı gözleri inanılmayacak kadar güzeldi.

Dünya'lının sesi yumuşadı. «Affedersin, Antil. Venüs'ü yermek istemedim.»

Antil yeşil suratını Karl'a doğru çevirdi. «Sorun bu değil dostum. Yabancı bir gezegende beğenecek fazla şey bulamaman doğal. Ama ben Venüs'ü seviyorum. Ağlamamın nedeni de gezegenimin güzelliğinin beni etkilemesi.» Antil rahat konuşuyorsa da ses telleri sert dillere alışık olmadıkları için kelimeler biraz çarpılıyordu. Venüs'lü konuşmasını sürdürdü. «Bunun sana garip geldiğini biliyorum. Durumu anlayamayabilirsin, ama Venüs benim için bir cennet. Altın gibi değerli gezegen. Ona olan duygularımı sana hiçbir şekilde anlatamam.»

«Oysa bazıları sadece Dünya'lıların sevebileceklerini söylüyorlar.» Karl içtenlikle konuşmuştu. Sesinde anlayış vardı.

Venüs'lü başını kederle salladı. «Senin ırkın duygularımız olabileceğini kabul etmiyor. Tabii başka birçok şeyi de.»

Karl telaşla konuyu değiştirdi. «Söyle Antil, Venüs sana bile sevimsiz gözükmüyor mu? Sen Dünya'ya geldin. Orayı biliyorsun. Bu sonsuza kadar uzanan gri ve kahverengi, Dünyamın o capcanlı, sıcak renkleriyle kıyaslanabilir mi?»

«Burası bence Dünya'dan çok daha güzel. Renk duyumumun seninkinden son derece farklı olduğunu unutuyorsun. Sana buradaki güzellikleri, renk zenginliğini nasıl anlatabilirim?» Sözünü ettiği harikalara dalarak sustu. Dünyalı ise o iç sıkıcı, kasvetli griliğin hiç değişmediğini düşünüyordu.

Antil rüyadaymış gibi, «İleride bir gün Venüs yine Venüs'lülerin olacak,» dedi. «Dünyalılar bir daha bizi yönetemeyecekler. Atalarımızın şan ve şerefi yine bizim olacak.»

Karl güldü. «Yapma, Antil. Tıpkı hükümete bela olan o Yeşil Çete'nin bir üyesiymiş gibi konuşuyorsun. Ben senin şiddet yanlısı olmadığını sanıyordum.»

«Evet değilim, Karl.» Antil'in gözlerinde hem ciddi bir ifade, hem de korku vardı. Ancak aşırı uçlar gitgide güçleniyorlar. Ben de çok kötü şeyler olmasından korkuyorum. Ve... ve... onlar Dünya'ya karşı isyan ederlerse, o zaman onlara katılmam gerekir.»

«Ama onlarla aynı fikirde değilsin.»

Venüs'lü omzunu silkti. Bu hareketi Dünyalıdan öğrenmişti. «Evet, tabii. Şiddete başvurarak hiçbir şey kazanamayız. Siz beş milyarsınız. Bizim sayımız yüz milyon bile değil. Sizin kaynaklarınız ve silahlarınız var. Bizimse hiçbir şeyimiz yok. Size karşı ayaklanmamız

ISAAC ASİMOV

KULLANILAMAYACAK KADAR KORKUNÇ BİR SİLAH

Karl Frantor manzaranın iç sıkıcı olduğunu düşündü. Alçak bulutlardan hiç dinmeyen bir yağmur yağıyordu. Etrafta çirkin, kızılımsı kahverengi bitkiler her yana doğru göz alabildiğine uzanmaktaydı. Arada sırada bir Seksek Kuşu çılgın gibi tepelerinde kanat çırpıyor, uzaklaşırken de şikâyet edercesine çığlıklar atıyordu.

Karl dönüp Aphrodopolis'in küçücük kubbesine baktı. Venüs'teki en büyük kentti bu.

Adam, «Tanrım,» diye söylendi. «O kubbe bile buradan daha iyi.» Kauçukla kaplanmış bir kumaştan yapılmış olan paltosuna daha sıkı sarıldı. «Tekrar kendi Dünyama dönmek beni çok sevindirecek.»

Ufak tefek bir Venüs'lü olan Antil'e döndü. «Harabelere ne zaman erişeceğiz, Antil?»

Venüs'lü cevap vermedi. Karl, Antil'in kırışık, yeşil yanağından kayan gözyaşını farketti. Venüs'lünün bir lemürünkine benzeyen iri gözlerinde yaşlar ışıldıyordu. Antil'in yumuşak bakışlı gözleri inanılmayacak kadar güzeldi.

Dünya'lının sesi yumuşadı. «Affedersin, Antil. Venüs'ü yermek istemedim.»

Antil yeşil suratını Karl'a doğru çevirdi. «Sorun bu değil dostum. Yabancı bir gezegende beğenecek fazla şey bulamaman doğal. Ama ben Venüs'ü seviyorum. Ağlamamın nedeni de gezegenimin güzelliğinin beni etkilemesi.» Antil rahat konuşuyorsa da ses telleri sert dillere alışık olmadıkları için kelimeler biraz çarpılıyordu. Venüs'lü konuşmasını sürdürdü. «Bunun sana garip geldiğini biliyorum. Durumu anlayamayabilirsin, ama Venüs benim için bir

cennet. Altın gibi değerli gezegen. Ona olan duygularımı sana hiçbir şekilde anlatamam.»

«Oysa bazıları sadece Dünya'lıların sevebileceklerini söylüyorlar.» Karl içtenlikle konuşmuştu. Sesinde anlayış vardı.

Venüs'lü başını kederle salladı. «Senin ırkın duygularımız olabileceğini kabul etmiyor.

Tabii başka birçok şeyi de.»

Karl telaşla konuyu değiştirdi. «Söyle Antil, Venüs sana bile sevimsiz gözükmüyor mu? Sen Dünya'ya geldin. Orayı biliyorsun. Bu sonsuza kadar uzanan gri ve kahverengi, Dünyamın o capcanlı, sıcak renkleriyle kıyaslanabilir mi?»

«Burası bence Dünya'dan çok daha güzel. Renk duyumumun seninkinden son derece farklı olduğunu unutuyorsun. Sana buradaki güzellikleri, renk zenginliğini nasıl anlatabilirim?» Sözünü ettiği harikalara dalarak sustu. Dünyalı ise o iç sıkıcı, kasvetli griliğin hiç değişmediğini düşünüyordu.

Antil rüyadaymış gibi, «İleride bir gün Venüs yine Venüs'lülerin olacak,» dedi.

«Dünyalılar bir daha bizi yönetemeyecekler. Atalarımızın şan ve şerefi yine bizim olacak.»

Karl güldü. «Yapma, Antil. Tıpkı hükümete bela olan o Yeşil Çete'nin bir üyesiymiş

gibi konuşuyorsun. Ben senin şiddet yanlısı olmadığını sanıyordum.»

«Evet değilim, Karl.» Antil'in gözlerinde hem ciddi bir ifade, hem de korku vardı.

Ancak aşırı uçlar gitgide güçleniyorlar. Ben de çok kötü şeyler olmasından korkuyorum. Ve...

ve... onlar Dünya'ya karşı isyan ederlerse, o zaman onlara katılmam gerekir.»

«Ama onlarla aynı fikirde değilsin.»

Venüs'lü omzunu silkti. Bu hareketi Dünyalıdan öğrenmişti. «Evet, tabii. Şiddete başvurarak hiçbir şey kazanamayız. Siz beş milyarsınız. Bizim sayımız yüz milyon bile değil.

Sizin kaynaklarınız ve silahlarınız var. Bizimse hiçbir şeyimiz yok. Size karşı ayaklanmamız 1

aptalca olur. Kazansak bile geride miras olarak öyle bir nefret bırakırız ki gezegenlerimiz bir daha barış yapamazlar.»

«Öyleyse çeteye neden katılacaksın?»

«Çünkü ben bir Venüs'lüyüm.»

Dünyalı tekrar gülmeye başladı. «Vatanseverliğin, Venüs'te de Dünya'daki kadar mantıksız olduğu anlaşılıyor. Boşver, haydi gel. Eski kentinizden kalan harabelere gidelim artık. Oraya yaklaştık mı?»

Antil, «Evet,» diye cevap verdi. «Dünya ölçülerine göre bir buçuk kilometrelik bir yolumuz kaldı. Yalnız unutma... hiçbir şeye dokunmayacaksın. Ash-taz-zor harabeleri bizim için kutsaldır. Çünkü üstün bir ırk olduğumuz çağlardan bize kalan tek şey onlar. Şimdiyse o ırkın yozlaşmış kalıntılarıyız.»

Sessizce ilerlediler. Yumuşak çamurlu topraklara basarak yürüyor, arada sırada bir Yılan Ağacının kıvrılıp bükülen köklerinden kaçıyorlardı. Tabii Yuvarlanan Sarmaşıkları da unutmamak gerekirdi.

Sonra Antil tekrar konuşmaya başladı. «Zavallı Venüs.» Kısık sesinde keder vardı.

«Elli yıl önce Dünyalılar barış ve bolluk vaatleriyle geldiler, biz de onlara inandık.

Dünyalılara zümrüt madenlerini ve 'juju' bitkisini gösterdik. O zaman gözleri hırsla parladı.

Gitgide daha fazla Dünyalı buraya geldi. Küstahlıkları ve güçleri gün geçtikçe arttı. Ve şimdi...»

Karl, «Bu gerçekten kötü, Antil,» dedi. «Ama sen de fazla tepki gösteriyorsun.»

«Fazla tepki mi gösteriyorum? Bizim oy verme hakkımız var mı? Venüs Eyalet Meclisine bir tek temsilcimizi bile gönderebiliyor muyuz? Venüs'lülerin, Dünyalılarla aynı strato-taşıtlara binmeleri yasak değil mi? Aynı lokantada yemek yemeleri? Aynı evde oturmaları? Bütün üniversitelerin kapıları bize kapatılmadı mı? Gezegenimizin en güzel ve verimli yerlerine sizin ırkınız el koymadı mı? Onlar bize kendi gezegenimizde herhangi bir hak tanıdılar mı?»

«Söylediklerin çok doğru. Ben de durumu hiç beğenmiyorum. Ama bir zamanlar Dünya'da da aynı durum vardı. Bazı ırklar 'aşağı' sayılıyorlardı. Ancak zamanla bütün bunlar sona erdi. Bugün herkes tam anlamıyla birbirine eşit. Dünya'daki aklıbaşında insanların sizden yana olduklarını da unutma. Örneğin... ben şimdiye kadar herhangi bir Venüs'lüye üstünlük tasladım mı? Bu tür peşin yargılarım var mı?»

«Hayır, Karl, tabii ki yok. Ancak, aklıbaşında kaç kişi var? Dünya'da herkes eşit sayılıncaya kadar savaşlar ve ıstıraplarla dolu bin yıl geçti. Ya Venüs bin yıl beklemeye yanaşmazsa?»

Karl kaşlarını çattı. «Çok haklısın. Ama beklemelisiniz. Başka ne yapabilirsiniz ki?»

«Bilmiyorum... bilmiyorum...» Sesi gitgide hafifleyen Antil sonunda sustu.

Karl birdenbire esrarlı Ash-taz-zor'un yıkıntılarını görmeye kalktığı için pişman oldu.

İnsanı delirtecek kadar tekdüze olan manzara ve Antil'in haklı şikâyetleri canını iyice sıkıyordu. Tam, «Gel bu işten vazgeçelim,» diyeceği sırada Venüs'lü, aralarında zar olan parmaklarını kaldırarak işaret etti. İlerideki bir yeri gösteriyordu.

«Giriş orada. Ash-taz-zor, binlerce yıl önce toprakların altında kaldı. Kentin yeriniyse sadece Venüs'lüler biliyor. Orayı ilk görecek dünya'lı sen olacaksın.»

«Bu sırrı kimseye açıklamayacağım, Antil. Sana söz verdim.»

«Gel, öyleyse.»

Antil sık bitkileri yana ittiğinde iki kayanın arasındaki giriş yeri ortaya çıktı. Venüs'lü kendisini izlemesi için Karl'a işaret etti. Dar ve nemli bir koridora girdiler. Antil'in kesesinden çıkardığı küçük Atomit lambanın sedefimsi ışığı sular sızan taş duvarları aydınlattı.

Venüs'lü, «Bu koridorlar ve geçitleri,» diye açıkladı. «Üç yüz yıl önce atalarımız açtılar. Burası onlar için kutsal bir yerdi. Ama sonradan kent ihmal edildi. Kenti uzun bir süre sonra ilk ziyaret eden ben oldum. Belki bu da ne kadar yozlaştığımızı gösteren bir belirti.»

2

Dünyalıyla Venüs'lü yaklaşık yüz metrelik düz koridorda ilerlediler. Sonra koridor genişleyerek yüksek kubbeli bir yere dönüştü. Karl karşısındaki manzarayı görünce inledi.

Burada binaların yıkıntıları vardı. Birer mimarlık şaheseriydiler hepsi. Ama tümü mahvolmuştu. Bu haliyle bile kentin ne harika bir yer

olduğunu tahmin edebiliyordu.

Antil, Karl'ı açıklıktan geçirerek toprak ve kayanın içinde dönemeçler yaparak ilerleyen başka bir geçide soktu. Buradan sağa sola bazı koridorlar uzanıyordu. Karl bir iki defa yine bazı yıkıntıları farketti. Antil onu yürümeye zorlamasaydı gidip o yıkıntılara bakacaktı.

Geçit, düzgün yeşil taşlardan yapılmış geniş ve alçak bir binanın önünde sona eriyordu. Bunun sağ tarafı yerle bir olmuştu. Ancak diğer tarafı hiç zarar görmemiş gibiydi.

Ufak tefek Venüs'lü gururla dikleşti. Gözleri ışıl ısıldı. «Burası sizin modern sanat ve bilim müzesinin karşıtı. Burada Venüs'ün kültürünü görecek ve onun ne yüce olduğunu anlayacaksın.»

Karl müthiş bir heyecanla binaya girdi. Bu eski çalışmaları ilk gören Dünyalıydı o.

Binanın.içi de uzun bölmelere ayrılmıştı. Ortada ise sütunlu bir salon vardı. Atomit lambasının ışığı tavandaki büyük tabloyu zorlukla aydınlatıyordu.

Dünya'lı şaşkın şaşkın bölmelere girip çıkmaya başladı. Etrafındaki heykel ve tablolar ona biraz yabancıydı. Dünya'dakilere hiç benzememeleri güzelliklerini bir kat daha artırıyordu.

Karl, Venüs sanatını yeteri kadar kavrayamadığını anladı. Çünkü kendi kültürüyle Venüs'lülerininkinin ortak hiçbir yanı yoktu. Buna rağmen eserlerin teknik bakımdan kusursuz olduklarını anlayâbiliyordu. Özellikle tablolardaki renklere hayran oldu. Dünya'da gördüklerinden çok üstün şeylerdi bunlar. Tabloların renkleri solmuş, çatlamış ve boyları yer yer dökülmüşse de hepsinde harika bir ahenk vardı.

Karl, Antil'e, «Michelangelo, Venüs'lülerin renk anlayışına sahip olmak için kim bilir neler vermezdi,» dedi.

Antil mutlulukla göğsünü şişirdi. «Her ırkın kendi özellikleri var. Ben de kulaklarımın Dünyalılar gibi sesin en ince tonlarını ayırt edebilmesini çok isterdim. Belki o zaman sizin Dünya'ya özgü müziğinizin neden o kadar hoşa gittiğini de anlayabilirdim. Oysa şimdi bu müzik bize tekdüze bir gürültüymüş gibi geliyor.»

İlerlediler. Geçen her dakikayla Karl'ın Venüs kültürüne duyduğu saygı artıyordu.

Birbirine sarılmış ince metal şeritlerin üzerine çizgiler ve ovaller çizilmişti. Venüs yazısıydı bu. Böyle binlerce şerit vardı. Karl, «Bu şeritlerde Dünya'lı bilim adamlarının ömürlerinin yarısını vermeye razı olacakları sırlar gizli sanırım,» diye düşündü.

Sonra Antil, adama ancak on beş santim boyundaki bir şeyi göstererek, «Üzerindeki yazıdan anlaşıldığına göre,» dedi. «Bu bir atom değiştiricisi. Dünya'dakilerden kat kat üstün.»

Karl bunun üzerine patladı. «Bu sırları neden Dünya'ya açıklamıyorsunuz? Geçmişteki başarılarınızı öğrenirlerse, Venüs' lülere şimdikinden daha fazla saygı gösterirler.»

Antil acı acı, «Evet,» dedi. «Eski çağlardan kalma bilgimizden yararlanırlar. Ama Venüs'ü ve Venüs'lülerin yakasını hiçbir zaman bırakmazlar. Burada gördüklerini bir sır gibi saklayacağına söz verdin. Bunu unutmadığını umarım.»

«Hayır, unutmadım. Ayrıca dilimi tutacağım. Yine de bence siz bir hata yapıyorsunuz.»

«Sanmıyorum.» Antii bölmeden çıkmak için dönerken Karl Venüs'lüye seslenerek onu durdurdu.

«Şuradaki küçük odaya girmeyecek miyiz?»

Antil hızla döndü. Gözleri şaşkınlıktan irileşmişti. «Oda mı? Sen hangi odadan söz ediyorsun? Burada oda filan yok ki.»

Karl kaşlarını hayretle kaldırdı. Sonra da sessizce dip duvardaki dar açıklığı işaret etti.

3

Venüs'lü usulca bir şeyler mırıldandı. Sonra dizüstü çöküp ince parmaklarıyla açıklığı inceledi.

«Bana yardım et, Karl.Galiba bu kapının hiçbir zaman açılmaması gerekiyormuş.

Yani., kayıtlarda böyle bir yerden hiç söz edilmiyor. Üstelik biliyorsun ki ben Ash-taz-zor harabelerini diğer Venüsiülerin hepsinden çok daha iyi biliyorum.»

Venüs'lüyle Dünyalı duvarın o bölümünü itmeye başladılar. Önce gıcırdayarak yavaşça açılırken sonra hızla arkaya doğru döndü. İki arkadaş gerideki neredeyse boş olan küçücük bölmeye daldılar. Ardından dengelerini bularak etraflarına bakındılar.

Karl yerdeki pas çizgilerini ve kapının altındaki izleri işaret etti. «Sizinkiler bu odayı ustalıkla kapatmışlar. Sadece yüzyıllarca biriken pas kapının aralanmasına neden olmuş.

Sence ataların buraya gizli bir şeyi mi koydular?»

Antil yeşil kafasını salladı. «Buraya son gelişimde böyle bir açıklık yoktu. Ancak...»

Atomit lambasını yukarıya kaldırarak hücreyi çabucak inceledi. «... burada ilginç bir şey göremiyorum.»

Söylediğinde haklıydı. Altı tane küt ayağı olup dikkati çekmeyen, sıradan bir sandık dışında odacıkta inanılmaz derecede çok toz vardı, içerisi uzun süre kapalı kalan mezarlar gibi kokuyordu. İnsanı adeta boğan, küfümsü bir koku.

Karl yaklaşarak sandığı durduğu köşeden öne doğru çekmeye çalıştı. Sandık kımıldamazken kapağı da adamın parmaklarının altına kaydı.

«Antil, kapağı açılıyor. Bak!» Karl sandığın içindeki fazla derin olmayan bir bölmeyi işaret etti. Oraya cama benzeyen kare biçimi bir cisim ve dolmakalemi andıran on beş santim uzunluğunda silindirler konulmuştu.

Antil onları görünce sevinçle bağırdı. Ve Karl'ın onu tanıdığından beri ilk defa o fısıltıyı andıran Venüs dilinde bir şeyler söyledi. Cama benzeyen şeyi alarak dikkatle inceledi.

Meraklanan Karl da aynı şeyi yaptı. Kare biçimi camın üzerine çeşitli renklerde noktalar yapılmıştı. Ama Venüs'lünün o kadar sevinmesine neden olacak bir şey yoktu.

«Bu nedir, Antil?»

«Bu eskiden törenlerde kullanılan dilde yazılmış. Bugüne kadar elimize sadece birbirine bağlı olmayan birkaç satır geçmişti. Bu harika bir keşif.»

«Dili okuyabilecek misin?» Karl cama daha büyük bir saygıyla bakıyordu şimdi.

«Yapabileceğimi sanıyorum. Bu ölü bir dil. Benim de bu konuda pek fazla bir bilgim yok. Anlayacağın bu bir renk dili. Her sözcük, ayrı renkte iki ya da üç noktayla yazılıyor.

Renkler arasında çok az bir ton farkı var. Bir Dünya'lı, elinde bu dilin anahtarı olsa bile bu yazıyı ancak bir spektroskopla okuyabilir.»

«Bunu şimdi okumaya çalışabilir misin?»

«Sanırım, Karl. Atomit lambasının ışığı normal gün ışığına çok yakın. Onun için zorluk çıkacağını sanmıyorum. Tabii bu biraz zaman

alabilir. Sen etrafı incelemeyi sürdür.

Kaybolma tehlikesi yok. Tabii binadan çıkmaman koşuluyla.»

Karl, ikinci bir Atomit lambasını yanına alarak yalnız bıraktı. Venüs'lü o eski kitabenin üzerine eğilmişti. Yazıyı yavaş yavaş çözmeye çalışıyordu.

Dünya'lı iki saat sonra küçük odacığa döndü. Ama Antil durumunu pek değiştirmemişti. Yalnız şimdi Venüs'lünün yüzünde dehşet vardı. 'Renkli' mesaj ayaklarının dibinde yatıyor, Antil'se onunla ilgilenmiyordu. Dünya'lının içeriye gürültüyle girmesi Venüs'lüyü etkilemedi bile. Sanki taşlaşmıştı. Dehşetle ilerideki bir noktaya bakıyordu.

Karl hızla onun yanına gitti. «Antil, Antil, ne oldu?»

Venüs'lü başını oldukça yavaş bir biçimde çevirdi. Sanki kafasını yapışkan bir sıvının içinde döndürüyordu. Arkadaşına onu hiç göremiyormuş gibi bakmaktaydı. Karl onu sıska omuzlarından kavrayarak acımasızca sarstı.

4

Sonunda Venüs'lü kendine geldi. Karl'ın elinden kurtularak ayağa fırladı. Sandıktan alıp köşedeki masaya koyduğu belli olan beş silindiri isteksizce aldı ve tüpleri kesesine yerleştirdi. Onları cam levha izledi.

Sandığın kapağını kapayarak Karl'a odadan çıkmalarını işaret etti. «Artık gitmeliyiz.

Zaten burada fazla kaldık.» Sesinde tuhaf, korku dolu bir ifade vardı. Bu Dünya'lıyı endişelendirdi.

Sessizce geri döndüler. Sonunda Venüs'ün çamurlu yüzeyine çıktılar. Hâlâ gündüzdü ama gurup zamanı yaklaşıyordu. Karl çok acıktığını

farketti. Gece olmadan Aphrodopolis'e varabilmek için acele etmeleri gerekiyordu. Karl yağmurluğunun yakasını kaldırıp kauçuklu kasketini alnına doğru indirdi. Yürümeye başladılar.

Yürüdüler, yürüdüler. Sonunda kubbeli kent tekrar ufukta belirmeye başladı. Dünya'lı ıslak,' jambonlu sandviçleri yiyor ve Aphrodopolis'e erişmek için sabırsızlanıyordu. Orası hiç olmazsa kuru ve rahattı. Her zaman dostça davranan Venüs'lü bu yürüyüş sırasında hiç konuşmuyordu. Hatta arkadaşına bakmıyordu bile.

Karl bu durumu olgunlukla karşıladı. Dünyalıların çoğunun tersine onun Venüs'lülere saygısı vardı. Ancak o bile Antil ve diğer Venüs'lülerin haddinden fazla duygusal olmalarından pek hoşlanmıyordu. Bu derin sessizlik bazı duyguların ifadesiydi. Oysa aynı şey Karl'ın sadece içini çekmesine ya da kaşlarını çatmasına neden olurdu. Dünyalı da bunu bildiği için Venüs'lünün somurtkanlığına aldırmıyordu.

Bunun yanında Antil'in gözlerinde gördüğü o müthiş korku biraz endişelenmesine neden oluyordu. Venüs'lü o cam kitabeyi okuduktan sonra' olmuştu bu. Venüs'lülerin birer bilim adamı olan atalarının o kitabede açıkladıkları neydi?

Karl sonunda, biraz da çekine çekine, «O camda ne yazılıydı, Antil?» diye sordu. «Bu ilginç bir şey olmalı.'Camı yanına aldığına göre.»

Antil cevap olarak ona sadece hızlı yürümesini işaret etti. Sonra da alacakaranlıkta adımlarını iyice sıklaştırdı. Karl bu tavır karşısında hem şaşırdı, hem de kırıldı. Bundan sonra da arkadaşıyla tekrar konuşmaya kalkmadı.

Venüs'lü ancak Aphrodopolis'e vardıklarında sessizliğini bozdu. Kırış kırış suratında yorgun bir ifade vardı, Karl'a döndü. Kendisine acı veren bir karara vardığı anlaşılıyordu.

«Karl, seninle her zaman dosttuk. Onun için sana arkadaşça bir öneride bulunacağım.

Gelecek hafta Dünya'ya gitmek üzere buradan ayrılacaksın. Babanın, Gezegenler Başkanının Danışma Kurulunda olduğunu biliyorum. Senin de yakın gelecekte yüksek bir konuma getirileceğinden de eminim. Bu nedenle sana bütün kalbimle rica ediyorum: Dünya'nın, Venüs'e olan tutumunu yumuşatması için nüfuzunu kullan. Ben de Venüs'teki en büyük kabilenin soylu üyelerinden biriyim. Ve şiddete başvurulmaması için elimden geleni yapacağım.»

Karl kaşlarını çattı. «Bütün bunların arkasında bir şeyler olmalı. Hiçbir şey anlamıyorum. Sen ne söylemeye çalışıyorsun?»

Venüs'lünün kaşları çatıldı. «Şunu: Durum... pek yakında düzeltilmezse burada isyan çıkacak. Tabii benim de gezegenime hizmet etmekten başka çarem kalmayacak. O zaman Venüs artık savunmasız olmayacak.»

Bu sözler Dünya'lıyı eğlendirdi. «Haydi, haydi, Antil! Vatanseverliğini takdirle karşılıyorum. Şikâyet etmekte de çok haklısın. Ama melodram ve şovenizm beni etkilemez.

Biliyorsun ki ben gerçekçi bir insanım.»

Venüs'lü büyük bir içtenlikle, «Bana inan, Kari,» dedi. «Söylediklerimin hepsi gerçek.

Venüs ayaklanırsa Dünya'nın güvende olacağını garanti edemem.»

«Dünya'nın güvende olacağını mı?» Karl sersemlemişti.

Antil konuşmasını sürdürdü. «Evet. Çünkü ben Dünya'yı ortadan kaldırmak zorunda kalabilirim. İşte gerçek bu.» Sonra döndü ve çalıların arasına daldı. Dev kubbenin yakınındaki küçük Venüs köyüne gidiyordu.

Aradan beş yıl geçti. Fırtınalar ve huzursuzlukla dolu beş yıl. Venüs uykusunda patlamaya hazırlanan bir yanardağ gibi kımıldandı. Aphrodopolis, Venusia ve diğer kubbeli kentlerin ileriyi göremeyen Dünyalı efendileri tehlike işaretlerini görmezlikten geldiler.

Küçük yeşil Venüs'lüler belki arada sırada akıllarına geldi. O zaman da, «Aman, o şeyler mi?» dermiş gibi suratlarını Venüs'lüleri aşağılarcasına buruşturdular.

Ancak 'o şeyler'in sabırları taşmış, tahammülleri kalmamıştı. Milliyetçi Yeşil Çeteler her geçen gün seslerini daha da yükseltiyorlardı. Sonra diğer kurşuni günlerden hiç farkı olmayan kurşuni bir günde Venüs'lüler kentlere saldırdılar.

Kubbeli kentlerin daha küçük olanları gafil avlandıkları için teslim oldular. New Washington, Mount Vulcan ve St. Denis arka arkaya yerlilerin eline geçti. Bütün Doğu kıtası da öyle. Şaşkına dönen Dünya'lılar daha ne olduğunu anlayamadan gezegenin yarısı ellerinden gitti.

Dünya, daha önceden görmesi gereken bu ani saldırı karşısında şok geçirdi ve sersemledi. Sonra Venüs'lülerin sardığı kentlere malzeme ve silah yolladı. Elden giden toprakları geri almak için de büyük bir uzay filosunu hazırladı.

Dünya kızmıştı ama korkmuyordu. Sürpriz bir saldırı sonucu kaybedilen yerlerin kolaylıkla geri alınabileceğini biliyordu. Şimdi elde olan topraklarsa hiçbir zaman kaybedilmeyecekti.

Bu nedenle de Dünya liderleri Venüs'lülerin faaliyetleri durmayınca fena halde şaşırdılar. Venusia kentinde bol silah ve yiyecek vardı. Dış savunma hatları sağlamdı. Herkes yerini almıştı. Çıplak ve silahsız Venüs'lülerden oluşan küçücük bir ordu kentlilerden kayıtsız şartsız teslim olmalarını istedi. Venusia bu „ öneriyi reddedip Dünya'ya başarı yüzünden pervasızlaşan silahsız yerlilerle ilgili alaylı raporlar gönderdi.

Sonra birdenbire mesajların arkası kesildi ve yerliler Venusia'yı ele geçirdiler.

Venusia'daki olay arka arkaya tekrarlandı. Böylece girilmesi imkânsız olan kaleler peşpeşe teslim oldu. Yarım milyon insanın yaşadığı Aphrodopolis bile beş yüz Venüs'lünün eline geçti. Oysa kentlilere Dünya'nın bildiği bütün silahlar yollanmıştı.

Dünya hükümeti bu olayları gizledi. O yüzden de Dünya'lılar Venüs'te gelişen garip olayları öğrenemediler. Ancak Danışma Kurulundaki devlet adamları Eğitim Bakanının oğlu Karl Frantor'un açıklamalarını dinlerken kaşları iyice çatıldı.

Karl'ın raporu sona erdiğinde Savaş Bakanı Jan Heersen öfkeyle ayağa kalktı.

«Yani yarı deli bir Yeşilciğin saçmasapan sözlerini ciddiye almamızı ve Venüs'le yerlilerin istedikleri gibi bir barış anlaşması yapmamızı mı istiyorsunuz? Bu imkânsız.

Kesinlikle! O aşağılık hayvanların kafasına yumruğu indirmemiz lazım! Filomuz onları kainattan yok edecek. Artık bunu yapmanın zamanı geldi.»

Kır saçlı Frantor oğlunu savundu. «Onları yok etmek o kadar kolay olmayabilir, Heersen. Neredeyse hepimiz hükümetin Venüs siyasetinin yanlış olduğunu kaç defa söyledik.

Onların nasıl bir saldırı silahı bulduklarını kim bilebilir? İntikam almak için o silahı nasıl kullanacaklarını kim tahmin edebilir?»

Heersen, «Peri masalı!» diye bağırdı. «O Yeşilciklere sanki insanmış gibi davranıyorsunuz. Onlar birer hayvan! Üstelik onlara götürdüğümüz uygarlık için bize minnet duymalılar. O Yeşilciklere tarihimizin başlangıcında kendi Dünya'mızın ırklarından bazılarına davranıldığından daha iyi davranıyoruz, bunu da unutmayın. Örneğin... kızılderililere.»

Karl Frantor telaşla atıldı. «Araştırma yapılması gerekiyor, efendim. Antil'in tehdidi insana gülünç gelebilir. Ama bu yine de gözardı edilmeyecek kadar ciddi bir konu. Hem Venüs'lülerin zaferlerine bakılırsa bu tehdidin pek de öyle gülünç bir şey olmadığı anlaşılır.

Beni, bir elçi olarak Amiral von Bulmdorff'la birlikte göndermenizi öneriyorum. Onlara saldırmadan önce bu işin içyüzünü öğrenmem için izin verin.»

Ciddi bakışlı Dünya Başkanı Jules Debuc ilk defa konuşmaya katıldı. «Frantor'un önerisi oldukça mantıklı ve ben bunun denenmesini istiyorum. İtirazı olan var mı?»

6

Yoktu. Ama Heersen kaşlarını çatarak öfkeyle burnundan soludu. Böylece Karl Frantor, iç gezegene giden Dünya savaş filosunda yer aldı.

Karl, beş yıllık bir aradan sonra Venüs'ü biraz tuhaf buldu. Tabii eskisi gibi çamur içindeydi ve beyaz gri ovalar tekdüze bir şekilde uzanmaktaydı. Orada burada kubbeli kentler görülüyordu. Ama Venüs yine de farklıydı.

Daha önceleri gösterişli, lüks giyimli Dünyalılar, Venüs'lüler bir kenara büzülürken onları aşağılarcasına etrafta dolaşmışlardı. Oysa şimdi güç yerlilerin elindeydi. Aphrodopolis, artık tümüyle Venus'lülere ait bir kentti. Ve eski valinin bürosunda da... Antil oturuyordu.

Karl eski arkadaşına kuşkuyla baktı. Ona ne söyleyeceğini bilmiyordu. Sonunda,

«Liderin sen olabileceğini düşünmüştüm,» dedi. «Barış yanlısı sen!»

Antil, «Bu benim seçimim değildi,» diye cevap verdi. «Koşullar böyle gerektirdi. Ama sen! Senin gezegeninin sözcüsü görevini

üstleneceğin hiç aklıma gelmezdi.»

«Yıllar önce o saçmasapan tehdidini ben dinledim. Üstelik ayaklanmanız konusunda da en kötümser olan kişi de yine bendim. Kalkıp buraya geldim, ama gördüğün gibi yalnız değilim.» Karl, eliyle yukarıyı işaret etti. Orada uzay gemileri tehdit dolu bir hareketsizlik içinde bekliyorlardı.

«Beni tehdit etmeye mi geldin?»

«Hayır. Amaçlarını ve şartlarını öğrenmek için geldim.»

«Bu çok kolay. Venüs bağımsız olmak istiyor. Buna karşılık dostluk elimizi uzatacağız. Ticaret de serbest olacak. Kısıtlamalar getirilmeyecek.»

«Bütün bunları savaşmadan kabul edeceğimizi mi sanıyorsun?»

«Bunu yapacağını umuyorum... Dünya'nın geleceği için.»

Karl öfkeyle kaşlarını çatarak koltuğunda arkasına hızla yaslandı. «Tanrı aşkına, Antil! Üstü kapalı sözlerin ve tehditlerin zamanı çoktan geçti. Bana elindeki kozları göster.

Aphrodopolis'i ve diğer kentleri bu kadar kolaylıkla nasıl ele geçirebildiniz?»

«Bunu yapmak zorunda kaldık, Karl.Aslında hiç istemiyorduk.» Antil'in sesi üzüntüsünden tizleşmişti. «Kentlilere adil teslim şartlarımızı açıkladık. Bize hemen Atomit silahlarıyla ateş etmeye başladılar. Biz de.,, biz de... o silahı kullanmak zorunda kaldık.

Sonradan çoğunu öldürmemiz gerekti... Onlara acıdığımız için.»

«Anlayamadım. Sen hangi silahtan söz ediyorsun?»

«Ash-taz-zor harabelerine gittiğimiz günü hatırlıyor musun, Karl? O gizli odayı? Eski kitabeyi. Küçük beş silindiri?»

Karl sıkıntıyla başını salladı. «Bunu tahmin ediyordum. Ama emin değildim.»

«O korkunç bir silahtı, Kari.» Antil sanki silahtan söz etmeye bile dayanamıyormuş

gibi çabuk çabuk konuşuyordu. «Atalarımız onu buldular ama hiçbir zaman kullanmadılar, silahı sakladılar. Onu ortadan neden kaldırmadıklarını bilemiyorum, keşke kaldırsalardı.

Gerçekten bunu çok isterdim. Ne var ki bunu yapmadılar. O silahı ben buldum ve kullanmak zorundayım. Venüs'ün geleceği için.»

Antil'in sesi hafifleyerek bir fısıltıya dönüşmüştü. Fakat sonra kendini zorlayarak silahın ne olduğunu açıklamaya çalıştı. «O zararsız görünen çubukları sen de gördün, Karl.Onlar ne olduğunu bilemediğim bir güç alanı oluşturuyorlar. Atalarımız akıllıca davranıp bunun ne olduğunu açıklamamışlar. Söz ettiğim alanın beyni akıldan ayırma gücü var.»

«Ne?» Karl'ın ağzı şaşkınlıktan bir karış açık kaldı. «Sen neden söz ediyorsun?»

«Ah, sen de beynin aklın yuvası olduğunu herhalde biliyorsun. Beynin, düşüncenin kendisi olmadığını. Onun ne olduğu bilinmiyor. Gizemli bir şey. Atalarımız bile bunu çözememişler. Ama zihin, beyni madde dünyasıyla iletişim kurmak için bir araç olarak kullanıyor.»

«Anlıyorum. Yani sizin silah akılla beynin ilişkisini kesiyor. Aklı aciz duruma getiriyor. Kontrol paneli olmayan bir uzay pilotu gibi.»

7

Antil ciddiyetle başını salladı. Sonra birdenbire, «Sen hiç beyinsizleşmiş bir hayvan gördün mü?» diye sordu.

«Ah, evet. Bir köpek gördüm. Üniversitede, biyoloji dersinde!»

«Öyleyse benimle gel. Ben de sana beyinsizleştirilmiş bir insan göstereceğim.»

Karl, Venüs'lünün peşinden bir asansöre girdi. En aşağıya, hapishanenin bulunduğu kata inerlerken Dünya'lının kafası karmakarışıktı. Hem dehşet duyuyordu, hem de müthiş bir öfke. Kimi zaman mantıksızca bir kaçma isteğine kapılıyordu, kimi zaman da yanındaki Venüs'lüyü öldürmeyi düşünüyordu. Asansörden sersemleşmiş bir halde inerek loş bir koridorda Antil'i izledi. Koridorun iki yanında küçücük, parmaklıklı hücreler vardı.

«İşte.» Antil'in sesi Karl'ın kendisine gelmesini sağladı. Sanki yüzüne soğuk su çarpmışlardı. Venüs'lünün araları zarlı parmaklarıyla işaret ettiği tarafa baktı. Ve oradaki insanı hem ilgi, hem de tiksintiyle inceledi.

Hücredekinin bir insan olduğu kesindi. Yani en azından o biçimdeydi. Ancak yine de bir insan sayılamazdı. Mahkûm, yerde oturmuş, irileşmiş gözleriyle karşıdaki duvara boş boş

bakıyordu. Sanki ruhunu kaybetmişti. Parmaklarını amaçsızca oynatıyor, gevşek dudaklarının arasından salyaları akıyordu. Midesi bulanmaya başlayan Karl çabucak başını çevirdi.

«Aslında beyni hâlâ yerinde.» Antil'in sesi alçaktı. «Organik açıdan beyni kusursuz.

Hiçbir zarar görmedi. Sadece zihinle arasındaki bağ koparıldı.»

«O nasıl yaşıyor, Antil? Neden ölmüyor?»

«Çünkü otonom sistemler zarar görmedi. Onu ayağa kaldır, dengesini kaybetmez. İt, yine aynı şey olur. Kalbi çarpıyor. Soluk alıyor. Ağzına yiyecek koyarsan yutuyor. Ama önüne konan yemeği yiyemiyor. Çünkü bunu kendi iradesiyle yapması gerekiyor.

Başaramadığı için açlıktan ölebilir. Bu da... bir tür yaşam. Ama ölmesi daha iyi olur. Çünkü bağ koptu ve artık yeniden oluşturulamaz.»

«Korkunç bir şey bu... korkunç!»

«Durum senin sandığından daha kötü. Bence bu insana | benzeyen kabuğun içinde bir yerde zihin hâlâ çalışıyor, yani zarar görmüş değil. Ancak aciz durumda. Kontrol edemediği bir vücudun içinde hapis. Bunun zihin için nasıl bir işkence olduğunu düşünebiliyor musun?»

Karl'ın bütün vücudu kaskatı kesildi. «Siz, ağıza alınmayacak kadar iğrenç ve acımasız olan bu yöntemle Dünya'yı yenebileceğinizi mi sanıyorsunuz? Bu acımasız yöntemle!... Ama elinizdeki bizim silahlarımızdan daha öldürücü değil. Bunun bedelini ödeyeceksiniz!»

«Karl, lütfen. Sen 'Ayırma Alanının' ne kadar öldürücü olduğunu anlayamazsın bile.

Bunun bir milyonda birini bile tahmin edemezsin. Alan, yere hatta belki zamana bağlı değil.

Bu nedenle sınırları sonsuza kadar genişletilebilir. Silahla yapılacak | bir tek atış bile Aphrodopolis'teki bütün sıcakkanlı canlıları aciz hale getirir. Bundan haberin var mı?»

Antil'in sesi heyecanla yükseldi. "Bütün Dünya'yı o alanla yıkabileceğimi biliyor musun?

Bunun sonunda milyarlarca insan şu içerideki yarı ölü yaratığa dönüşebilir. Silahı bir tek kere kullanmam bunun için yeterli!»

Karl kendi kulağına bile yabancı gelen bir sesle bağırdı. «Alçak! Bu lanet olasıca alanın sırrını yalnız sen mi biliyorsun?»

Antil neşesizce güldü. «Evet Karl. Bu olayda tek suçlu benim. Ama beni öldürmenin bir yararı olmaz. Kitabenin nerede olduğunu birkaç kişi biliyor. Ben ölürsem işe onlar el koyacaklar. Ve bu grup Dünya'ya benim kadar bile acımıyorlar. Bana hiçbir zarar veremezsin, Karl.Çünkü ölümüm senin dünyanın sona ermesi demek olur.»

Dünya'lı yenilgiyi kabul etmek zorunda kaldı.

Artık Venüslü'nün gerçekten güçlü olduğunu anlamıştı. «Kabul ediyorum,» diye mırıldandı. «Kabul. Vatandaşlarıma ne söyleyeceğim?»

«Onlara şartlarımı açıkla ve istersem neler yapabileceğimi anlat.»

8

Karl, sanki Antil'in bir dokunuşu ölümüne neden olacakmış gibi ondan uzaklaştı.

«Bunu onlara söyleyeceğim.»

«Onlara ayrıca Venüs'ün intikam peşinde olmadığını da anlat. Silahımızı kullanmak istemiyoruz. Çünkü o kullanılmayacak kadar korkunç bir şey. Bize, şartlarımıza uygun olarak bağımsızlığımızı geri verirlerse ve tabii ileride yeniden esir edilmemek için bazı önnlemler almamıza razı olurlarsa, biz de silahı ortadan kaldırırız. Hem o beş çubuğu, hem de kitabeyi Güneş'e atarız.»

Dünya'lı yine ifadesiz bir fısıltıyla, «Onlara bunu söyleyeceğim,» dedi.

Amiral von Blumdorff, adından da anlaşılacağı gibi sert bir Prusyalıydı ve tek bir şeye inanıyordu. Şiddete. Bu nedenle de Karl'ın açıklamalarına öfke ve alayla karşılık verdi.

Adama, «Seni aptal!» diye bağırdı. «Seni ahmak! İşte o aptalca konuşmaların sonucu böyle olur. Utanmadan bir de bana inanılmaz

gücü olan, sır dolu bir silahla ilgili kocakarı masallarıyla geliyorsun! Ortada hiçbir kanıt olmamasına rağmen o Yeşilciğin anlattıklarına inanıyor, hemen teslim oluyorsun. Sen de onu tehdit edip blöf yapamaz miydin? Yalan söyleyemez miydin?»

Karl öfkeyle, «O ne tehdit etti, ne blöf yaptı, ne de yalan söyledi,» diye cevap verdi.

«Açıkladıkları gerçekten doğruydu. O adamı görseydiniz...»

«Püf! O lanet olasıca olayın en affedilemeyecek yanı da bu! Sana bir deliyi gösterdiler. Aklını kaçırmış olan sıradan bir adamı. Sonra da, 'İşte bizim silahımız insanı böyle yapıyor,' dediler. Sen de bu iddiayı sorgusuz sualsiz kabul ettin! Onlar senle konuşmaktan başka bir şey yapmadılar, değil mi? Etkisini anlaman için o silahı sana gösterdiler mi?»

«Tabii ki göstermediler! O öldürücü bir silah. Beni inandırmak için bir Venüs'lüyü öldürecek değillerdi herhalde? Bana silahı göstermek mi? Siz elinizdeki kozunuzu düşmana gösterir miydiniz? Şimdi de siz benim birkaç sorumu cevaplayın! Antil neden kendine böylesine güveniyor? Bütün Venüs'ü o kadar kolaylıkla nasıl ele geçirebildi?»

«Bu soruları cevaplayamayacağımı kabul ediyorum. Ama bu onlarınkinin doğru açıklama olduğunu kanıtlar mı? Zaten bu konuşmadan da sıkıldım! Artık saldırıya geçiyoruz.

Varsayımlar bana vız geliyor! Onlara Tonit silahlarla saldıracağım. O zaman blöflerinin bir işe yaramadığını da göreceksin.»

«Ama, amiral, raporumu başkana bildirmelisiniz.»

«Bildireceğim... tabii Aphrodopolis'i yerle bir ettikten sonra!» Amiral merkez iletişim ünitesine döndü. «Bütün gemilerin dikkatine! Savaş nizamı! On beş dakika sonra bütün Tonit silahlarıyla ateş ederek Aphrodopolis'e doğru dalışa geçeceğiz.» Sonra yardımcısına döndü.

«Kaptan Larsen'e söyle Aphrodopolis'e beyaz bayrağı çekmek için on beş dakikaları olduğunu bildirsin.»

Ondan sonra geçen dakikalar Karl'ın sinirlerinin iyice gerilmesine neden oldu. Öne doğru eğilmiş, başını ellerinin arasına almış, sessizce oturuyordu. Kronometrenin bir dakikanın sona erdiğini belirten tıkırtısı kulaklarına gökgürültüsü gibi geliyordu. Adam hafif bir mırıltıyla o tıkırtıları sayıyordu. «Sekiz... Dokuz... On... Tanrım!»

Ölüme sadece beş dakika kalmıştı. Yoksa böyle bir şey yok muydu? Von Blumdorff haklı mıydı? Venüs'lüler blöf mü yapıyorlardı? Bir görevli hızla odaya girerek selam verdi.

«Yeşilciklerden cevap geldi, efendim.»

Von Blumdorff heyecanla öne doğru eğildi. «E?»

«Mesaj şöyle: 'Filonun saldırıya geçmemesini ısrarla istiyoruz. Ama böyle bir şey olursa o zaman sonuçtan bizi sorumlu tutamazsınız!'»

Von Blumdorff müthiş bir öfkeyle, «Hepsi bu kadar mı?» diye bağırdı.

«Evet, efendim.»

Von Blumdorff öfkeyle söylenmeye başladı. «Şu küstahlıklarına bir bak!» Sesi gitgide yükseliyordu. «Sonuna kadar blöf yapmaya cüret ediyorlar!»

Ve sözleri sona ererken kronometre fıkırdayarak on beş dakikanın dolduğunu haber verdi. Sonunda dev filo harekete geçti. Gemiler düzgün sıralar halinde bulutlarla örtülü İkinci Gezegen'e doğru daldılar. Von Blumdorff, tele-vizör'deki huşu uyandıran sahneye bakarak öfke ve beğeniyle güldü. Sonra birdenbire gemilerin oluşturduğu o düzgün sıralar bozuldu.

Yaşlı adam ekrana hayretle bakarak gözlerini ovuşturdu. Filonun uzaktaki yarısı sanki çıldırmıştı. Gemiler önce yalpalarken sonra acayip açılar çizerek uçmaya başladılar.

Filonun, aklını kaçırmamış olan diğer yarısından haberler geldi. Sol kanat artık telsizlere cevap vermiyordu.

Sağa sola uçuşan gemilerin yakalanması için emirler verilirken Aphrodopolis'e karşı girişilen saldırı da yarıda kesildi. Von Blumdorff, kamarada bir aşağı bir yukarı dolaşıyor, saçlarını yolmak istiyormuş gibi çekiştiriyordu. Karl Frantor boğuk boğuk, «O silahı kullandılar!» diye bağırdı. Sonra da yeniden sessizleşti.

Aphrodopolis'ten hiçbir mesaj gelmiyordu.

Dünya filosunun geri kalan bölümü tam iki saat kendi gemileriyle uğraştı. Mürettebatı zarar gören ve etrafta amaçsızca dolaşan gemileri izleyip yakaladılar. Gemileri kendilerine bağladılar. Roketleri çalıştırarak diğerlerinin çılgınca uçuşlarını kontrol altına aldılar. Filonun yirmi gemisi hiçbir zaman yakalanamadı. Bazıları Güneş'in etrafındaki bir yörüngede uçmaya başladılar. Bazılarıysa uzayın derinliklerine gittiler. Kimileriyse Venüs'e düştüler.

Sol kanattan kalan gemilere geçenler içeri girer girmez dehşetle donup kaldılar. Her gemide boş gözlerle bakan, insanlıktan çıkmış, kafası durmuş yetmiş beş kişi vardı.

Von Blumdorff çok sarsılmıştı. O avaz avaz bağıran, mağrur adam gitmiş, onun yerine şaşkın biri gelmişti. Yaşlı adam ilk 'beyinsiz' kendisine getirildiği zaman irkilerek geriledi.

Karl Frantor kızarmış gözleriyle ona baktı. «E, artık memnun musunuz?»

Ama Von Blumdorff cevap vermedi. Tabancasını çıkardı ve diğerleri onu durduramadan beynine kurşun sıktı.

Karl Frantor başkanla bakanların karşısındaydı yine. Toplantıdakilerin hepsinin umudu kırılmıştı. Genç adamın raporu kesindi. Yapılması gereken şeyin kuşku götürecek tarafı yoktu, her şey ortadaydı.

Başkan Debuc, görmesi için getirilen bir beyinsize baktı. «Mahvolduk. Artık kayıtsız şartsız teslim olmamız gerekiyor. Venüs'lülerin merhametine sığınmak zorundayız. Ama ileride bir gün...» Gözlerinde kin dolu bir pırıltı belirdi.

«Hayır, Sayın Başkan!» Karl Frantor'un sesi salonda yankılandı. «İleride bir gün intikam almaya kalkışmayacağız! Venüs' lülere hak ettikleri şeyleri vermemiz gerekiyor, yani özgürlük ve bağımsızlıklarını. Geçmişi unutmalıyız. Ölülerimiz, Venüs'lüleri beş yüz yıl boyunca esir gibi görmemizin bedelini ödediler. Bu olaydan sonra Güneş Sistemi'nde yeni bir düzen olmalı! Yeni bir gün doğmalı!»

Başkan düşünceli bir tavırla başını eğip sonra kaldırdı. Kesin bir tavırla, «Haklısınız,»

diye cevap verdi. «Artık intikam almayı düşünmeyeceğiz.»

İki ay sonra anlaşma imzalandı. Venüs de o günden bu yana özgür ve bağımsız bir güç olarak hep aynı kaldı. Anlaşma imzalanır imzalanmaz küçük bir cisim döne döne Güneş'e doğru gitti. Bu kullanılamayacak kadar korkunç bir silahtı.